

Toản Thạch Hoa

Chương 31 : Chương 31

Chương 12: Bí Mật Của Phụ Nữ

(2)

Sau khi hấn thốt ra bốn chữ này thì đột nhiên nhìn vào Thạch Cúc, quát: "Cúc nhi, con cho rằng qua mắt được ta sao?". Thì ra Thạch Hiên Đình đã từ chiêu thức của ta thi triển mà nhận ra được lai lịch sư môn và thân phận của ta, và cũng từ đó mà phát hiện ra được Thạch Cúc.

Trong lòng ta thậm kê không ổn. Vốn dĩ chúng ta đang hóa trang, Thạch Hiên Đình cũng không nhất định có thể nhận ra được chúng ta. Tuy nhiên vừa rồi chiêu mà ta xuất ra chính là "Vân Thiết Thủ" bí truyền của Phong Kim Nhị. Thạch Hiên Đình là hạng cao thủ ra sao, tự nhiên vừa nhìn đã nhận ra được thân phận của ta và qua đó đương nhiên cũng nhận ra người bên cạnh ta chính là Thạch Cúc. Thạch Cúc bị hấn gọi, cả người căng thẳng bước về phía trước, kêu lên: "Thưa cha"

Thạch Hiên Đình nhếch mép cười, nói: "Ta không có phúc khí như vậy, người và mẹ của người giống nhau, đều là tiện nhân"

Trong cơn thịnh nộ hấn chỉ lo trách mắng Thạch Cúc, nhưng trong lúc vô tình đã giấu đầu lòi đuôi, lộ ra bí mật giấu kín trong lòng. Thạch Cúc là người thông minh, vừa nghe được những lời ấy liền ngẩn ngơ hỏi lại: "Cha, có phải cha vừa nói con và mẹ là tiện nhân phải không? Mẹ con vẫn cứ ở trong môn không hề ra ngoài, có thể thấy mẹ là một hiền thê lương mẫu, làm thế nào mà trở thành tiện nhân như vậy?"

Sắc mặt của Thạch Hiên Đình hơi đổi, quát: "Câm mồm!"

Trong giây phút đó, trong đầu ta đột nhiên xẹt qua một ý niệm: người Thạch Hiên Đình vừa mắng nhất định là Lê Minh Mai, và Lê Minh Mai mới thật sự là mẹ ruột của Thạch Cúc. Tuy nhiên tại sao nàng kể cho ta nghe mọi chuyện nhưng lại không nhận là mẹ Thạch Cúc? Đang lúc suy nghĩ thì Thạch Hiên Đình lại lên tiếng: "Hai người các người, nếu ai chịu

đem bảo tàng dâng ra thì còn có thể miễn cho tội chết!"

Bọn họ hai người nhìn nhau không trả lời, ta thấy thế nhịn không được lên tiếng: "Thạch tiền bối, hai người bọn họ không có bảo tàng đâu mà giao, bảo tàng kia có tồn tại hay không hiện giờ vẫn là một câu hỏi không đáp án mà"

Thạch Hiên Đình lại lớn tiếng quát: "Câm mồm" - sau đó quay đầu nhìn sang bốn người thủ hạ đứng phía sau nói: "Chẳng lẽ còn muốn ta đích thân ra tay?"

Bốn tên thủ hạ liền chuyển động thân hình phóng về phía ta, ta không chờ cho bọn chúng phóng tới đã vọt về phía trước nghênh tiếp chúng. Mục tiêu mà ta nhắm vào là tên vừa nãy bị ta chém trúng cổ tay, hắn vừa thấy ta phóng tới đầy khí thế liền hơi lùi một chút. Ta liền xuất thủ về phía eo của hắn, tiếp đó vồ vào rồi liền kề xuất ra tiếp một cước đá vào bộ hạ của một tên khác làm chúng gục xuống.

Lúc này chỉ còn lại hai người, một trái một phải đồng loạt tấn công ta.

Thân thể ta lập tức rút về phía sau, đòn tấn công của hai người đánh vào khoảng không, hai tay liền xuất chưởng ra đánh vào đầu vai bọn họ, hai người cùng ngã xuống, ta cũng chuyển thân lui về phía sau.

Chính bản thân ta cũng thật không ngờ tới, vừa động thủ đã có thể trong chốc lát đánh bại được bốn người.

Qua điều này ta liền tin tưởng lão Thạch Hiên Đình kia nhất định là người rất nghi kỵ và hung ác, vì thế nên môn hạ của hắn không được hẳn chân truyền, và do vậy mới xảy ra việc của hôm nay.

Thạch Hiên Đình "hừ" một tiếng, nói: "Có phân lượng", hắn một mặt nói, một mặt phóng về phía ta.

Cũng trong lúc này, Thạch Cúc liền quát to, nói: "Cha, cha không thể...", nàng vừa nói vừa chạy tới phía ta nhưng Thạch Hiên Đình đã vung tay lên đẩy Thạch Cúc bay ra ngoài.

Tiếp đó Thạch Hiên Đình xuất thủ chém ra một chưởng đánh tới ta, kinh

đạo mạnh mẽ thật là hiếm thấy.

Ta cũng không ngờ được Thạch Hiên Đình lại tàn nhẫn vô tình như vậy, dĩ nhiên có lẽ còn hơn thế, ngay cả tình nghĩa cha con cũng không hề để ý đến. Do đó, sự đồng tình của ta đối với Thạch Cúc lại gia tăng thêm nhiều, nhìn nàng nằm trên mặt đất, lòng ta đau đớn cực kỳ.

Mắt thấy một chưởng của hắn đánh tới, ta liền cấp tốc lùi về phía sau. Nhưng trong lúc đó thân hình của hắn đột nhiên lại vọt theo ta về phía trước, thấy thế ta vội vàng chuyển chân nghiêng thân tránh né nhưng "bụp" một tiếng, một chưởng đã đánh trúng vào vai trái của ta. Ta chỉ cảm thấy đầu óc chóng váng, thân thể không thể tự làm chủ và cứ thế bay vào đồng rơm phía sau.

Một chưởng này của hắn lực đạo vô cùng lớn, nhưng cũng may mắn cho ta là có đồng rơm lớn nằm phía sau. Nếu như không có đồng rơm kia thì thật không biết thân thể ta bay bao nhiêu xa nữa, còn lúc rơi xuống mà va phải đá thì hẳn là trọng thương không thể nghi ngờ.

Ta nằm trong đồng rơm, cảm thấy ở vai trái đau đớn tận xương cốt. Cánh tay trái hiện đã không thể cử động được nữa, tuy nhiên ta vẫn cố cắn răng chịu đau đứng dậy.

Lúc này lại nghe được Thạch Hiên Đình "hừ" thêm một tiếng, tiếp đó đột nhiên lại xuất ra một chưởng hướng về Thi Duy Cơ. Thi Duy Cơ kêu lên một tiếng rồi lao đảo ngã về phía sau, trùng hợp ngã vào bên cạnh ta. Ta vội vàng giang tay phải ra nắm lấy cánh tay của nàng, thấp giọng nói: "Thi Duy Cơ, đừng nóng vội, chúng ta sẽ tìm ra biện pháp."

Theo tình hình thực tế thì làm gì có biện pháp nữa, tuy nhiên ta không thể không an ủi Thi Duy Cơ, bởi vì ta biết Thi Duy Cơ hiện đang sợ hãi cực độ vì cô ta không ngừng kêu la.

Sát khí trong mắt Thạch Hiên Đình ngày càng thịnh, nếu nàng không ngừng kêu la thì chỉ sợ Thạch Hiên Đình sẽ hạ độc thủ đối với nàng.

May mà lời của ta thốt ra đã có tác dụng, Thi Duy Cơ đã ngậm miệng lại, cũng không chảy nước mắt nữa.

Thạch Hiên Đình liếc mắt nhìn về hướng hai người chúng ta một cái, sau đó "hừ" một tiếng rồi quay đầu đi, hướng về Thạch Cúc quát: "Quy xuống"

Hai mắt của Thạch Cúc hiện đã tràn đầy nước, nhìn về hướng ta cầu trợ nhưng ta chỉ có thể yên lặng nhìn nàng, dùng ánh mắt truyền cho nàng dũng khí. Thạch Cúc thấp giọng thở dài một hơi rồi quy xuống bên cạnh Hoàng Tuấn.

Thạch Hiên Đình đi tới trước mặt hai người bọn họ, quát: "Bảo tàng nằm ở đâu, nói mau!"

Giọng của Hoàng Tuấn run rẩy, đáp: "Sư phụ bản đồ bảo tàng vốn dĩ là giả!"

Thạch Hiên Đình cười "hắc hắc hắc" vài tiếng, tiếng cười lạnh lùng của hắn khiến kẻ khác nghe được thật kinh tâm. Ta nhìn thấy trên gương mặt của Hoàng Tuấn đã tràn đầy mồ hôi.

Ngay lúc này thì Thi Duy Cơ đột nhiên hét lớn: "Hoàng Tuấn, hãy dừng cảm lên, đừng hèn nhát như thế"

Ta vội nói với nàng: "Thi Duy Cơ, Hoàng Tuấn không phải là kẻ hèn nhát đâu, đó là mối quan hệ sư đồ ở Trung Quốc, không phải cô có khả năng hiểu rõ được, hắn phải làm như vậy. Hoàng Tuấn cũng không phải là sợ hãi gì, hắn chỉ là giữ lễ tiết mà thôi"

Thi Duy Cơ nghe được lời ta liền nửa tin nửa ngờ.

Thạch Hiên Đình lại nói: "Nếu bản đồ bảo tàng là giả thì tại sao ngươi không trở về Đào Nguyên Cốc?"

Hoàng Tuấn thưa: "Đệ tử nhất thời hồ đồ, mong sư tôn có thể tha thứ"

Thạch Hiên Đình "hừ" một tiếng, nói tiếp: "Toàn lời thừa thãi!", tiếp đó hắn quay sang nói với Thạch Cúc: "Ngươi là con gái của ta mà cũng muốn phản ta à?"

Thạch Cúc vội đáp: "Cha, chúng con quả thật chưa từng phát hiện ra

bảo tàng nào cả"

Thạch Hiên Đình hú lên quái dị, nói: "Giỏi lắm", sau đó giơ bàn tay hướng đỉnh đầu hai người định đánh xuống.

Hiển nhiên lúc này sự tức giận của Thạch Hiên Đình đã đạt tới cực điểm nên không hề lưu tình đối với môn đồ và con gái.

Ta đứng một bên, vừa thấy Thạch Hiên Đình giơ bàn tay ra hướng vào đỉnh đầu hai người bọn họ đánh xuống thì trong lòng liền không khỏi run rẩy, tuy nhiên Thạch Hiên Đình ra tay thật sự quá nhanh, hiện tại ta thật không có năng lực đi cứu họ, mà cho dù có đi nữa thì cũng không tới kịp. Cả người ta lạnh băng, trong lúc mắt thấy Hoàng Tuấn và Thạch Cúc hai người sắp chết dưới tay của Thạch Hiên Đình thì đột nhiên nghe được một tiếng cười lạnh lùng vang lên, ngay sau đó hai tiếng "vèo", "vèo" cùng với hai luồng ánh sáng màu vàng nhanh như điện bắn tới cổ tay của Thạch Hiên Đình.

Thế tới của hai luồng ánh sáng màu vàng rất thần tốc, hơn nữa nhắm mục tiêu cực chuẩn xác. Bất luận là Thạch Hiên Đình muốn đánh vào đầu của Hoàng Tuấn hay là Thạch Cúc thì cũng đều bị bắn trúng.

Thạch Hiên Đình cũng không khỏi rùng mình, lập tức thu chưởng lại rồi lùi về phía sau hai bước, hai luồng ánh sáng màu vàng kia xẹt qua đỉnh đầu của Hoàng Tuấn và Thạch Cúc.

Ta vừa trông thấy hai luồng ánh sáng vàng đó bay đến, trong lòng vừa vui mừng vừa sợ hãi.

Hai luồng ánh sáng màu vàng đó đương nhiên là Kim Liên Tử của đại sư bá ta phát ra, nói cách khác, ông ta cũng đã tới đây rồi. Điều ta vui mừng chính là đại sư bá đến đây, Thạch Hiên Đình đã gặp phải đối thủ có thể khắc chế hẳn. Hoàng Tuấn và Thạch Cúc cuối cùng cũng thoát khỏi quỷ môn quan.

Tuy nhiên điều ta sợ hãi chính là khi đại sư bá nhận ra được ta thì ta còn chỗ nào để mà thoát đây?

Ta ngẩng đầu theo tiếng cười nhìn lại, vừa nhìn kỹ thì trong lòng không

khỏi loạn lên. Chỉ thấy ở phía xa khoảng bảy tám thước có bốn người đang đi đến.

Một người là đại sư bá của ta, còn một người mập mạp dường như là ta đã gặp qua mấy lần nhưng lại không hề có ấn tượng rõ ràng cho lắm. Người mập mạp đó thân hình lùn xỉn, nhìn kỹ thì thấy giống như một quả cầu thịt vậy, đôi mắt đã bị thịt che gần mất đi, tuy là nửa mở nửa khép nhưng trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía. Trong lòng ta đoán hẳn nhất định là một long đầu khác của Xích Thủy Bang.

Còn hai người khác thì một người mặc đồ tây, đeo mắt kính gọng vàng, tay chống cây gậy đen sì, đúng là Tử Thần. Người cuối cùng là người đã làm cho lòng ta bị dày vò ngày đêm, nàng chính là Lê Minh Mai.

Ta và Thạch Cúc hai người hóa trang hết sức tinh xảo, vì vậy bốn người trong khoảng thời gian ngắn cũng không có nhận ra được chúng ta, mọi sự tập trung của họ chỉ là nhằm vào Thạch Hiên Đình.

Trong khoảng thời gian ngắn, yên tĩnh đến đáng sợ.

Nhưng sự yên tĩnh cũng chẳng duy trì được bao lâu thì tên mập đột nhiên cười ha ha phá vỡ nó, tiếp đó thân thể của hắn đột nhiên chuyển động, nhanh chóng cực kỳ, quả nhiên là khó có thể tưởng tượng. Ngay trong lúc ta còn chưa hiểu được hắn muốn làm gì thì bỗng nhiên nghe được bốn âm thanh kêu to vang lên, thân thể của bốn tên thủ hạ Thạch Hiên Đình đột nhiên bay ra xa sắp sửa đập xuống mặt đất

Còn tên mập thì trong lúc bốn người còn chưa rơi chạm đất đã trở lại nơi đứng của hắn trước đó.

Thạch Hiên Đình không hổ là một đời kiêu hùng, nhìn thấy bốn tên thủ hạ của hắn bị tên mập đánh như thế mà vẫn làm như không có chuyện gì, ngược lại còn cười nói: "Thân thủ của Thái Bàn Tử quả nhiên không hề thua kém năm nào"

Tên mập cười nói: "Nói rất hay, nói rất hay"

Thạch Hiên Đình lạnh lùng thốt: "Đáng tiếc với thân thủ như thế mà lại đi làm con chó cho người khác"

Sắc mặt của tên mập liền thay đổi, trong lúc này thân hình Thạch Hiên Đình đột nhiên chuyển động, hắn trông như một cơn gió thổi xẹt qua hướng về tên mập đánh tới, quả nhiên là thân pháp nhanh như điện, gấp như gió cuốn khiến kẻ khác nhìn thấy trong lòng phải trầm trồ thán phục.

Ta biết Thạch Hiên Đình và tên mập kia đều là những cao thủ võ lâm còn sót lại trong thời đại này, nếu hai người bọn họ chết đi thì tuyệt nghệ của bọn họ cũng sẽ vĩnh viễn không còn truyền nhân, từ nay về sau chôn vùi vào cát bụi.

Bởi vậy, khi ta vừa thấy Thạch Hiên Đình hướng về Thái Bàn Tử đánh tới, trong lòng liền biết hai người bọn họ hôm nay khó tránh khỏi động thủ, và đây cũng là một cơ hội trăm năm khó gặp nên ta cố nén cơn đau ở vai trái chạy tới phía trước vài bước để xem cuộc chiến cho cẩn thận.

Chỉ thấy Thạch Hiên Đình phóng tới trước mặt của Thái Bàn Tử, tay trái xuất ra một quyền nhằm bụng của hắn đánh vào. Thái Bàn Tử thân hình vẫn bất động, hít sâu một hơi, bụng của hắn đột nhiên phình to lên, trong lúc hắn đang hít khí thì bỗng nhiên lại như có ma thuật xảy ra, đột nhiên không thấy hắn đâu nữa.

Một quyền của Thạch Hiên Đình thế tới đã hết, khó có thể tấn công tiếp. Cũng trong lúc này, bàn tay trái của Thái Bàn Tử biến hóa thành trảo, hướng về mạch môn tay trái của Thạch Hiên Đình chộp tới. Thạch Hiên Đình thấy thế vội vàng rút tay lại thì Thái Bàn Tử đã nương theo hành động của hắn, tay trảo vẫn tiếp tục hướng về mạch môn mà chộp tới, ta thấy lần này Thạch Hiên Đình dĩ nhiên phải bị chộp trúng rồi.

Trong lòng ta đang lấy làm ngạc nhiên vì với võ công của Thạch Hiên Đình thì làm sao có thể bất cẩn được như thế, tuy nhiên chỉ trong chớp mắt chỉ nghe được Thạch Hiên Đình cười to, tay phải của hắn đã vung lên, "bốp" một tiếng, chiếc má trái nung núc thịt của Thái Bàn Tử đã bị vỗ trúng một chưởng.

Thì ra ngay từ đầu Thạch Hiên Đình xuất ra một quyền chỉ là hư chiêu. Long đầu của Xích Thủy Bang, mỗi người đều là nhân vật bất phàm nhưng xem ra so với chưởng môn Bắc Thái Cực Môn Thạch Hiên Đình thì

vẫn còn thua kém một chút.

Má của Thái Bàn Tử trúng một chưởng, nửa bên mặt đã sưng vù lên, xem ra thịt của hắn lại phát triển thêm rồi.

Chỉ nghe được hắn kêu lên một tiếng đau đớn, tay chân đều xuất ra, chỉ trong chốc lát đã đánh ra sáu bảy chiêu tấn công Thạch Hiên Đình. Ta mặc dù đã dụng tâm quan sát nhưng hắn ra tay thật sự là quá nhanh. Ta muốn thuật lại rõ mỗi chiêu mỗi thức của hắn nhưng quả thật là không thể.

Còn Thạch Hiên Đình thì thân hình phiêu hốt, trong chớp mắt đã né tránh được hết tất cả các chiêu công đến của Thái Bàn Tử.

Tiếp theo, thân hình của Thạch Hiên Đình đột nhiên chuyển động, một cước quét ngang ra.

Thái Bàn Tử vội dậm chân xuống mặt đất búng lên cao khoảng một thước, mắt thấy một cước của Thạch Hiên Đình đã xẹt qua phần hạ thân của Thái Bàn Tử, tuy nhiên Thái Bàn Tử trong lúc nhảy lên cũng đã tung ra một quyền đánh trả lại Thạch Hiên Đình. Thạch Hiên Đình vội chuyển thân tránh né rồi tiếp đó thân thể cũng búng lên không trung, sau đó xoay mình một vòng xuất ra tiếp một cước nữa. Thái Bàn Tử kêu to một tiếng, thân hình đã bay ra xa khoảng hơn một trượng.

Khi rơi xuống, hắn lập tức lấy lại thăng bằng, miễn cưỡng cười một tiếng, nói: "Bội phục, bội phục!"

Thạch Hiên Đình cười một tiếng dài nói: "Chút kỹ xảo nhỏ nhoi, chê cười rồi. Thái Bàn Tử ngươi cũng là có nhân vật có mặt mũi, việc ngươi đi làm chó cho người thì mới là việc ta bội phục đấy"

Mặt của Thái Bàn Tử cơ hồ đã biến thành màu tím, không thốt được lời nào. Lúc này, đại sư bá của ta tiến lên phía trước hướng về Thạch Hiên Đình chấp tay, nói: "Tại hạ muốn lãnh giáo các hạ."

Thạch Hiên Đình nói: "Chúng ta đây so tài cao thấp hay hay là sinh tử chi chiến?"

Đại sư bá ta nói: "Các hạ không cần lưu tình", ông vừa nói vừa tiến về phía trước, một chưởng mạnh mẽ bá đạo tung ra đánh tới. Thân thể Thạch Hiên Đình hơi trầm xuống, tiếp đó cũng xuất ra một chưởng nghênh đón, "bốp" một tiếng, song chưởng tương giao.

LINK Truyện:

Toản Thạch Hoa

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/toan-thach-hoa-3294478.html>

LINK Chương này:

Chương 31

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/toan-thach-hoa-3294478/chuong-31.html>